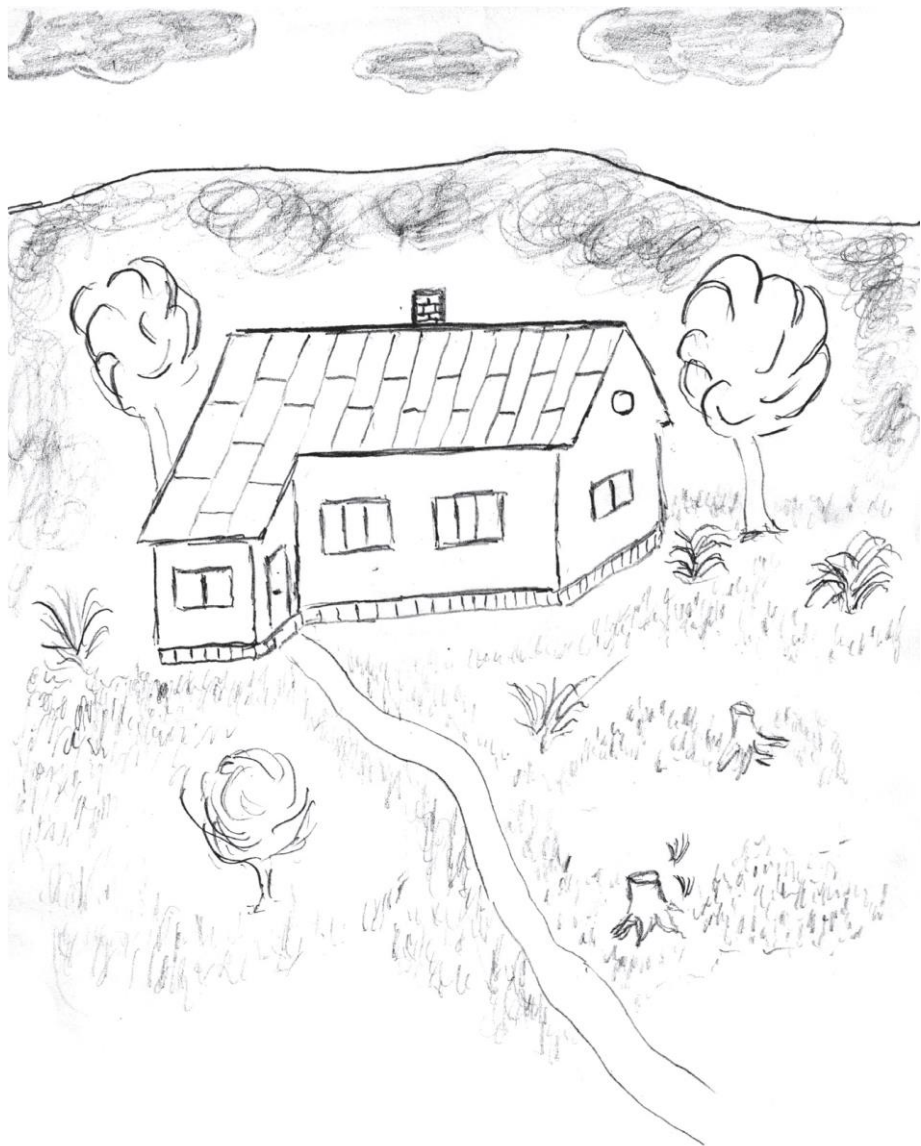

**Z DOMOVA...
HOP DO POHÁDKY,
Z POHÁDKY...
HOP ZASE ZPÁTKY**

**Na motivy vyprávění Milušky Piatkové
napsala Zuzana Muchová**

**Z DOMOVA... HOP DO
POHÁDKY,
Z POHÁDKY... HOP ZASE
ZPÁTKY**

Na motivy vyprávění Milušky Piatkové
napsala **Zuzana Muchová**

BYLA JEDNA RODINA

V jedné malé chaloupce ve stráni žil švec.

Dneska, děti, asi tento název moc neznáte. Tak to je prosím malý Baťa neboli obuvník. Všem chudičkým lidem okolo spravoval boty a jednou ročně, když byl ve městě výroční trh, dělal boty nové. Bůhví, kde ty kůže sehnal. Jeho paní vyráběla různé límečky a krajky ke krku, přívěsky a ozdobičky. U většiny lidí nebylo dost peněz ani na jídlo, natož na takové věci, ale jednou za rok si chtěli koupit něco lepšího, aby měli pocit, že si to taky můžou dovolit. Manželé obvykle na trhu vyprodali všechno, a tak si vždy udělali rozpočet, jak s utrženými penězi celý rok vystačit.

Švec byl veselá povaha, při své práci si zpíval nebo pískal a manželka se už naučila to poslouchat nebo ne, jak byla zrovna při náladě. Jen jedna jediná věc jim strašně chyběla. Ačkoli jim oběma bylo kolem čtyřicítky, neměli děti. Ale jak se říká: „Když pánbůh dopustí, i motyka spustí“.

Najednou se jim narodil kluk, hezký a vzrostlý, jako by jim ho ze samého nebe podali. Poděkovali v kostelíčku, o synka se vzorně starali a věnovali mu každou volnou chvíli.

Jeniček, jak ho pojmenovali, je velmi miloval. Když našel něco, co by se dalo zužitkovat, schoval to, jako by věděl, že to bude ke svému živobytí potřebovat. Měl to asi v krvi po svém pradědovi, který byl

kovářem. Rodičům pomáhal, jak mohl, mamince doma i s dobyt看em, akorát boty se mu trochu zajídaly, ty dělat nechtěl.

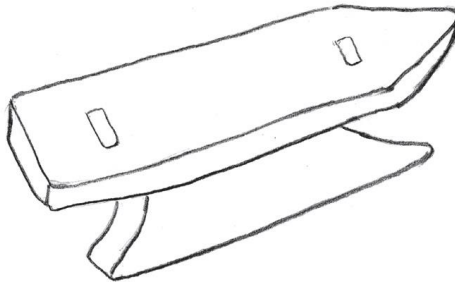
„Prostě na ševcování není dělaný,“ řekl táta.

Nezlobil se, nikterak nelál a naopak mu pochválil jeho zprvu neumělé výrobky z kovu. Jeník se však neustále zdokonaloval a postupně vytvářel takové krásné věci jako například zvláštní klíče ke starobylým zámkům a podobně. Při výpomoci v jejich rodinném krámku si zpíval a pískal a lidi ho měli za to rádi. Tak to bylo i ve škole, i když se nijak zvlášť dobře neučil. Ale pomáhal kamarádům i slabším, učitelům při úklidu, zvedal těžká břemena a byl proto všude oblíbený.

A jak se lidově říká, znovu: „Když pánbůh dopustí...“

Po deseti letech se narodila sestřička Maruška. Rodiče říkali: „Je to vůle Páně, musíme se tomu podřídít.“

Bratr měl velikou radost, každou volnou chvíli jí věnoval a nadále vyráběl různé věci, nejen kovové, ale i z papíru a z čeho se dalo. Holčička se radovala a měla bratra hrozně ráda.

DEN PLNÝ PŘEKVAPENÍ

Uběhlo několik let, a v malé chaloupce ševce žili pořád stejně.

Jak děti rostly, seznali rodiče, že se na ně můžou spolehnout, a začali je pouštět na výroční trh samy. Vždyť Jeník už byl chlap jak hora a svou křehkou sestřičku ochraňoval. A tak se děti jednoho dne vydaly s výrobky celé rodiny do města. Šly starými známými místy, povídaly si, těšily se, kolik peněz za své zboží utrží, a cesta jim rychle ubíhala.

Avšak Maruška se najednou zarazila a povídá: „Podívej se, Jeníčku, co je to přes cestu? To jsou velcí mravenci? Já se jich bojím.“

„Neboj se, Maruško,“ odpověděl jí bratr. „Někdo jim rozbil hnízdo, a oni ho teď, chudáci, dávají dohromady, aby zachránili larvičky a kukličky a mohli mít děťátka, víš?“

Holčička vykulila oči: „To jsou děťátka?“

„To víš, že jsou. Malí mravenečkové mají malá děťátka, velcí velká. Hele, tamhle naproti je takový šikovný malý kopeček, tak na něj navrstvíme, co jiní lidé rozbili.“

„Ale Jeníčku,“ vyděsila se znovu sestřička, „když do nich hrábneš, tak tě poštipají a budeš z toho nemocný.“

„Povídáním jim nepomůžeme!“ rozhodl se bratr.

Začal sbírat spadlé smrkové větvičky, hrnul na ně mravence i jejich vajíčka a kukličky a přenášel je na druhou stranu cesty. Kupodivu ho nepoštipali, a pojednou uslyšel slabý hlásek: „Jsi hodný Jeníčku. Když budeš potřebovat, tak ti taky pomůžeme.“

Sestřička chvíli koukala a pak začala nesměle přenášet aspoň to jehličí, kde neviděla žádné mravence.

„Takhle to nejde, Maruško,“ poučil ji bratr. „Musíš v životě dělat i to, čeho se bojíš, protože jedině tak, až to zkusíš, poznáš, co je správné a co ne.“

„Ale já jsem ještě malá,“ protestovala holčička.

„A proto se uč, co je v životě dobré, dokud jsi malá! Vždyť každý z nás vyroste, a až budeš velká, tak by mohlo být pozdě.“

Maruška tedy poslechla, a když pomohli mravenečkům, vydali se znovu na cestu do města.

Tam si postavili svoje stánky, jak byli zvyklí, a v cukru letu měli všechno vyprodáno. Peněz tentokrát mnoho nebylo, ale utěšovali se, že Jeníček bude dále vyrábět různé věci a Maruška pomáhat mamince. A tak se vydali na zpáteční cestu. To víte, že byli zvědaví, jak dopadli mraveněci. Ale ať se dívali, jak se dívali, nebylo po mraveništi ani vidu, ani slechu.

Jak tak Maruška šlapala kolem, najednou jí zapadla nožka do jakési jamky. Dostala znovu strach, protože nožka nešla ani nahoru, ani dolů: „Jéno, Jéno, já si zlomím nožičku!“

„A potřebuješ to?“ ptal se Jéna nevinně. „Nepotřebuješ! Opatrně ji vyndáme a podíváme se.“

„Jéno, mě zespodu něco šimrá,“ volala zase holčička.

Ale bratr opět zažertoval: „Dít se něco musí, to by člověk nežil.“

Konečně byla nožička venku, a Maruška vysokým hláskem vypískla.

„Co zase pískáš, děvče nešťastný?“

Sestřička jen mlčky ukazovala k díře, ze které koukala hlavička, která měla ježaté vlásky, ježaté vousky, laskavé oči a úsměv kolem rtíků.

„Co to je?“ ptala se nesměle.

„Proč mluvíš tak tiše?“ podivil se bratr. „Vždyť ti nic neudělal, tak se ho nemusíš bát.“

„Ale možná, že mě držel za nožičku,“ řekla už hlasitěji Maruška.

„Nedržel!“ ozval se pisklavý hlásek. „Mravenečkové se svým pískem přemístili i kopeček, pod kterým byl kámen. Ten spadl dolů a udělala se díra.“

„Ale komu se udělala díra? Vždyť pořád nevíme, kdo jsi?“ ptal se Jeník.

„No přece trpaslík, který dole vybírá vzácné kameny. Až budete mít někdy čas, přijďte, a já vás dole provedu. Tam na tu skálu třikrát zaťukejte a zavolejte: ‚Trpasličku, dej mi svíčku,‘ ať nezabloudím, a já přijdu.“

Děti na něho koukaly jako u vytržení a Maruška se pokoušela v rozpacích vyhodit z kapsy zástěrky listí, které se jí tam při zápolení s nožičkou nahrnulo.

„Nic nevyhazuj, až doma!“ vztyčil prst mužíček.

Pak jim strčil něco do dlaní a už ho nebylo.

Jeník vzal Marušku za ruku, aby mu nespadla podruhé a řekl: „Motáš se tu, holka, jako motovidlo.“

„Když já se chci podívat, co jsme dostali, a bojím se, že mi to upadne.“

„Ty máš ale den,“ poštouchl ji opět bratr. „Jindy jsi málomluvná a dneska ti pořád něco vadí jako nějaké slečince.“

Když odešli na pevnou cestičku, oba otevřeli dlaně. Měli v nich strašně krásné blýskavé kamínky, každý měl jinou barvu, a Marušce to až dech vzalo. Chvilku si je v úžasu prohlíželi, ale pak se už rychle vydali k domovu. Za malou chvíli došli k rodné chaloupce.

Maminka doma pilně vyšívala a tatínek byl někde odevzdat bory. Maruška se schoulila v koutku a prohlížela si opět kamínky.

Maminka si říkala: Na co ta holka pořád kouká? Zvedla se ze židle, přistoupila k holčičce a při pohledu na tu krásu ustrnula. Spráskla ruce údivem i radostí. Vtom však Marušce něco v kapse zašustilo, a tak zvolala: „Děvče nezvedené, nejlepší zástěrku na cestu jsem ti dala, a ty si ji nacpeš listím. Copak to se dělá? To ani malé děti nesvedou.“

Děvčátko z toho bylo trochu vyvedené z míry a než se vzpamatovalo, strhla z něj maminka zástěrku a vysypala listí z okna, kde se jej chopil vítr.